

Arrest

nr. 273 278 van 24 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 6 november 2020 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 1 februari 2022 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.11.2020 werd ingediend door :

A., R. K. (..) (R.R.: xxxxxxxxx)

volgens geldig paspoort: Khalatyan, Ruzan

nationaliteit: Armenië

geboren te Erevan op X

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 16.07.2009 diende betrokkene een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Op 29.10.2010 nam het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming. Betrokkene ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), op 25.02.2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming genomen. De duur van deze procedure – namelijk iets minder dan 1 jaar en 8 maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op haar medische problematiek als buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan legt zij medische attesten voor, d.d. 04.07.2020 van Dr. Ackerman, d.d. 29.03.2018 van Prof. Dr. Geerts, d.d. 20.03.2018 van Dr. Hulselmans en d.d. 19.06.2020 van Dr. Naegels. Zij legt ook een e-mail voor van Prof. Dr. Geerts d.d. 7.11.2019 omtrent de medische ongeschiktheid om te reizen. Echter, de medische problematiek van betrokkene werd reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Uit het administratief dossier blijkt dat zij drie aanvragen 9ter indiende, namelijk op 18.06.2010 (ongegrond afgesloten op 06.04.2011), op 23.05.2013 (ongegrond afgesloten op 26.03.2014) en op 09.02.2016 (onontvankelijk afgesloten op 03.06.2016). Deze laatste beslissing ging bovendien gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 30.06.2016. De bewering dat de regularisatieaanvraag op grond van art. 9ter in 2010 en 2013 respectievelijk 2 à 3 jaar heeft geduurd, kan bovendien niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar dit niet strookt met de werkelijkheid. De door betrokkene bij de RVV ingediende beroepen tegen de respectievelijke ongegronde beslissingen inzake de aanvragen art. 9ter hadden immers geen schorsende werking.

Verder legt zij ook een e-mail voor van Prof. Dr. Geerts d.d. 7.11.2019 omtrent de medische ongeschiktheid om te reizen. Echter, we stellen vast dat betrokkene geen recent attest voorlegt waaruit blijkt dat zij niet in staat is om te reizen. Wel vermeldt het medisch attest d.d. 20.03.2018 dat mantelzorg aangewezen is. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zowel haar echtgenoot, haar meerderjarige zoon, haar moeder, haar zus en haar broer nog in Armenië verblijven. Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat deze familieleden niet kunnen instaan voor eventuele mantelzorg. Bovendien dient er ook hier weer opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat mantelzorg nog steeds aangewezen is.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar fysieke integriteit indien zij zou moeten terugkeren naar haar land omwille van haar medische problematiek. Maar zoals hierboven reeds beschreven werd de medische problematiek van betrokkene reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst maar niet weerhouden. Uit de ongegronde beslissing 9ter d.d. 26.03.2014 blijkt dat uit het voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen nieuwe elementen voor (de medische attesten zijn wel recent maar gaan over dezelfde medische problematiek zonder nieuwe elementen) die een andere beoordeling dan die van de dienst 9ter wettigen. De situatie in het land van herkomst werd onderzocht door de bevoegde dienst in het kader van haar aanvragen 9ter. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst verder naar het feit dat er in Armenië geen donorbank beschikbaar zou zijn, wel is er mogelijkheid tot transplantatie van levende donor. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij op korte termijn nood heeft aan een transplantatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen dat zij op korte termijn hieraan nood heeft. Ook legt betrokkene geen bewijzen door dat het niet mogelijk voor haar zou zijn om beroep te doen op een levende donor. De loutere vermelding dat betrokkene in haar land van

herkomst onmogelijk de zorgen/medicatie kan ontvangen die zij mogelijks in de toekomst nodig zou hebben, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het feit dat haar zus een legaal verblijf heeft in België; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich (tijdelijk) naar het land van herkomst te begeven om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Vervolgens beweert betrokkene dat zij, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, in armoede terecht zal komen gezien zij daar niet kan terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen. Zij beweert dat haar zoon nog wel in Armenië verblijft maar dat hij inwoont bij familieleden (6 personen op dat adres) en dat het dan ook onmogelijk is om ook betrokkene nog op te vangen, zeker gezien de zoon financieel afhankelijk is van zijn familie. Ter staving hiervan legt betrokkene een document voor van Shengavit Social Assistance Territorial d.d. 06.11.2019. Echter, uit dit document is niet op te maken dat haar familie daadwerkelijk niet over de nodige financiën zou beschikken om betrokkene op te vangen. Wat er ook van zij, het staat betrokkene steeds vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in armoede zou terecht komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij de bewering blijft dat ze schrik heeft door ziekte in mensonterende of vernederende situaties terecht te komen, dit kan niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene stelt ook dat zij niet kan terugkeren naar Armenië omwille van gevechten met Azerbeidzjan. Echter, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze bewering gaat over de algemene toestand in Armenië en betrokkene geen persoonlijke actuele bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn. Het louter inroepen van een bewering dat op algemene wijze melding maakt van de zogenaamde onveiligheid in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan gevechten of geweld.

Betrokkene haalt ook aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Hier kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relatie met haar zus die in België verblijft maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat betreft het feit dat betrokkene sociale contacten kon opbouwen; betrokkene toont niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid of het economisch welzijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot verwijst betrokkene ook naar de coronacrisis die ook in Armenië zwaar zou ingeslagen zijn. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat het voor haar omwille van de coronacrisis onmogelijk is om (tijdelijk) terug te keren naar haar land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkene toont immers niet aan dat zij tijdens haar reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in haar land van herkomst.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2009 in België verblijft, dat zij Nederlands zou spreken, dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat zij vrijwilligerswerk doet in WZC Simeon en Hanna verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 1 februari 2022 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A., R. K. (..)

geboortedatum: 23.06.1965

geboorteplaats: Erevan

nationaliteit: Armenië

bij DVZ eveneens gekend als: K., R. (..) (volgens geldig paspoort)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

De staatssecretaris van Asiel en Migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 06.11.2020 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissing.

1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

a) Aanvraag via diplomatieke of consulaire post

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk onvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar aanvraag in België verantwoorden.

Bovendien voegde verzoekster de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat haar aanvraag onvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Armenië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, zij heeft in België haar leven opgebouwd.

Zij verblijft hier ondertussen meer dan 12 jaar, heeft hier een veilig onderkomen, heeft hier de juiste medische behandeling en zich volkomen geïntegreerd.

Verzoekster kampt al jaren met medische problemen. Zij is hiervoor in behandeling bij een geneesheer. In Armenië heeft zij geen enkel onderkomen en kan zij bij niemand terecht! Zij heeft getracht om de nodige stukken te bezorgen waaruit dit blijkt. Haar gezin wordt reeds opgevangen door familie. Deze stukken werden reeds gevoegd. Ook werden bij de oorspronkelijke aanvraag de inkomststukken bezorgd waaruit kan afgeleid worden dat het niet mogelijk is om een extra persoon op te nemen, laat staan een persoon met een medische problematiek als deze van verzoekster.

Verzoekster haar verblijf, integratie en medische aandoeningen verantwoordt wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekster bevinden zich immers in België en ze verkeert in de onmogelijkheid om haar aanvraag in Armenië te doen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij in haar beslissing stelt dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden die een aanvraag in België mogelijk maken.

Verwerende partij dient rekening te houden met het geheel van alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! In onderhavig dossier heeft verwerende partij een summiere en algemene motivering opgenomen waarbij geen onderzoek werd gedaan naar de werkelijke situatie van verzoekster! Men heeft geen rekening gehouden met alle elementen in haar dossier.

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard werden door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

“

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden”

Dat verzoekster wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak, maar dat hiermee geen rekening werd gehouden.

b) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

A.M.M.Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven, de integratie, langdurig verblijf, medische toestand,... van verzoekster.

Verzoekster heeft een zeer ernstige medische problematiek. Er wordt in de beslissing verwezen naar medische stukken van 2018-2020 en er wordt verzoekster verweten geen recente stukken of recent medisch attest voor gelegd te hebben. Nochtans heeft verzoekster via haar raadsman op 06.09.2021 nog een bijkomend attest van Dr. Geerts overgemaakt aan DVZ. Hiervan wordt geen melding gemaakt in de beslissing. Hieruit blijkt duidelijk dat er wel degelijk een beletsel bestaat tot reizen en verzoekster in België dient te verblijven voor verdere opvolging. Hieruit blijkt andermaal de onzorgvuldigheid waarmee men dit dossier onderzocht of niet onderzocht heeft. In bijlage wordt schrijven en stuk gevoegd.

Tevens verwijst men naar de medische regularisaties die reeds in het verleden zijn opgestart, en dus ook op basis van de toenmalige situatie werden onderzocht. De laatste medische regularisatie dateert immers van 2016. Men kan dus niet stellen dat deze onderzoeken nog actueel zijn en dat deze niet opnieuw dienen plaats te vinden. De medische situatie van verzoekster is een belangrijk element in haar humanitaire regularisatie en dient dan ook in dat opzicht te worden onderzocht. Men kan zich niet louter baseren op de aanvraag die reeds plaatsvond in 2016, temeer daar er recente medische stukken werden gevoegd en de huidige situatie de buitengewone omstandigheid aantonen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoekster verblijft al meerdere jaren in België en heeft al talloze keren getracht haar verblijfssituatie in orde te maken. Thans is zij duurzaam verankerd in onze maatschappij en kan zij gelet op haar toestand ook niet meer terugkeren naar haar land van herkomst.

Zij bevindt zich al die jaren (sedert 2009) ononderbroken op ons grondgebied en heeft hier haar leven opgebouwd. Zij heeft ook ernstige medische aandoeningen die intussen al jaren worden opgevolgd door haar artsen hier. Verzoekster lijdt aan verschillende aandoeningen waaronder een zware leverproblematiek.

Dat er wel degelijk sprake is van een verscheidenheid aan buitengewone omstandigheden die het voor verzoekster mogelijk maken om haar regularisatieaanvraag in België in te dienen. Dat het dan ook onbegrijpelijk is dat men een onontvankelijkheidsbeslissing nam in het dossier van verzoekster.

Men heeft met geen enkel van hogervermelde elementen rekening gehouden bij het nemen van de negatieve beslissing in dit dossier. Ook heeft men niet de minste belangenafweging gemaakt in het dossier van verzoekster en tevens werd het dossier van verzoekster op geen enkele manier adequaat onderzocht en/of rekening gehouden met de actuele situatie en laatste stukken. De beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid!

Dit is onaanvaardbaar en absoluut onredelijk!

c) Schending van het materiële motiveringsbeginsel, alsook de wet op de formele motivering van 29.07.1991

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie, de medische aandoeningen en het geheel van elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de motivering met betrekking tot deze elementen niet pertinent en afdoende is.

Verzoekster haar langdurig verblijf in België staat ontegensprekelijk vast en dit wordt ook bevestigd door verwerende partij die stelt dat verzoekster inderdaad sedert 2009 in België verblijft. Verwerende partij stelt echter dat de elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheid en daarmee zou de kous dan ook af zijn. Volgens hen is dit enkel element dat dient te worden onderzocht bij de beoordeling ten gronde. De motivering om verzoekster haar langdurig verblijf en integratie niet in aanmerking te nemen is niet afdoende gemotiveerd en mist elke feitelijke grondslag. Een aanvraag op basis van 9bis is nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen! Dit mag men niet vergeten.

Verder meent men ook dat er geen schending is van artikel 3 EVRM. Verzoekster heeft duidelijk aangegeven dat zij niemand meer heeft in Armenië en dat er niemand is om haar op te vangen. Zij kan dus niet terugkeren. Zij heeft dit met stukken aangetoond.

Het behoeft geen betoog dat deze motivering absoluut niet pertinent is, noch draagkrachtig. Men heeft geen enkel onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoekster en bovendien is het absoluut niet onwaarschijnlijk dat zij in haar land van herkomst niemand meer heeft. Haar gezin wordt al opgevangen door andere personen en zij leven reeds met 6 personen samen. Haar familie beschikt niet over de financiële middelen om haar op te vangen, zeker gelet de zware medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt en de financiële gevolgen dat dit met zich meebrengt.

Ook met betrekking tot het feit dat verzoekster terecht zal komen in een situatie van extreme armoede indien zij moet terugkeren naar haar land van herkomst, werd geen rekening gehouden. Het staat nochtans ontegensprekelijk vast dat zij in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen. Bovendien heeft zij ook nood aan medische zorgen en zal zij dit niet kunnen bekostigen in Armenië. Met dit alles werd geen rekening gehouden.

Ook op dit punt werd de beslissing niet afdoende gemotiveerd en werd er geen rekening gehouden met de specifieke elementen in dit dossier!

Verder werd ook haar ernstige medische toestand niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. Verwerende partij stelt dat de medische elementen reeds ten gronde werden onderzocht in vorige procedures van verzoekster. Verzoekster merkt op dat er twee medische attesten uit 2018 werden bijgevoegd bij haar aanvraag en dat deze attesten nog niet ten gronde werden beoordeeld! Deze vormen aldus nieuwe elementen in het dossier van verzoekster. Zoals hierboven reeds vermeld en het bewijs gevoegd in bijlage heeft men ook een conclusie getrokken zonder rekening te houden met het stuk dat in de loop van de procedure werd toegevoegd.

Haar arts heeft duidelijk aangegeven dat verzoekster lijdt aan verschillende medische aandoeningen en dat haar toestand erbarmelijk is. Verwerende partij heeft hier enkel het volgende over gesteld:

“Echter wij stellen vast dat betrokkene geen recent attest voorlegt waaruit blijkt dat zij niet in staat is om te reizen.”

Hoewel men enerzijds stelt op de hoogte te zijn van verzoekster haai' situatie (door de beoordelingen ten gronde), stelt men langs de andere kant dat er geen duidelijkheid is over haar toestand. Dit is geen draagkrachtige, noch een pertinente motivering, getuigt eveneens van een onzorgvuldig bestuur bij gebrek aan adequaat onderzoek van het dossier van verzoekster en is bovendien flagrant (cfr. Supra + bijlage).

Haar medische toestand en de attesten die werden gevoegd, tonen wel degelijk aan dat verzoekster nood heeft aan adequate medische zorgen en dat haar gezondheid niet kan worden gegarandeerd bij een eventuele terugkeer naar Armenië. Dat er dan ook geen sprake kan zijn van een afdoende motivering! Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Dat verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken.

Verwerende partij dient wel degelijk artikel 3 van het EVRM te onderzoeken. Het is een buitengewone omstandigheid die aanvaard wordt bij een regularisatieaanvraag, dus dit afwimpelen door naast de kwestie een gebrekkige motivering op te stellen, volstaat absoluut niet en is ook onaanvaardbaar voor verzoekster!

Er werd niet met elk element en het geheel van elementen in het dossier van verzoekster rekening gehouden.

De beslissing van verzoekster dient afdoende gemotiveerd te worden en dit op elk puilt, doch verwerende partij doet dit niet.

2. Verblijf en integratie

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoekster de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat haar aanvraag ontvankelijk had moeten worden verklaard.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Armenië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, zij heeft in België haar leven opgebouwd, de taal geleerd en krijgt hier tevens de levensnoodzakelijke medische begeleiding voor haar ernstige aandoeningen.

Zij verblijft hier ondertussen meer dan 12 jaar en heeft zich volledig aangepast aan de Belgische normen en waarden. Hiermede dient wel degelijk rekening te worden gehouden. Zij heeft er alles aan gedaan om haar verblijf in België te regulariseren.

Zij heeft niemand in Armenië die haar kan opvangen zoals hierboven reeds meegedeeld en aangetoond, een land waar zij al zeer lange tijd niet meer geweest is. Waar moet zij verblijven zonder enige ondersteuning?! Zij kan ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf, waar zou zij terecht kunnen?! Wat met haar noodzakelijke medische behandeling...

Zij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging dient te worden gemaakt!

Verzoekster haar verblijf, haar integratie en geheel van elementen verantwoordt wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekster bevinden zich immers in België! Verzoekster heeft haar leven hier opgebouwd, heeft hier een veilig onderkomen en in haar land van herkomst daarentegen is er geen sociaal vangnet voorhanden.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Verzoekster kan op geen enkele manier uit de beslissing afleiden waarom haar langdurig verblijf, doorgedreven integratie, medische aandoeningen en de mogelijke schending van artikel 3 EVRM geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Een aanvraag op basis van artikel 9bis blijft een aanvraag om humanitaire redenen en dit mag men niet uit het oog verliezen.

Dat uiteraard de aangehaalde elementen zowel buitengewone omstandigheden als een reden tot regularisatie kunnen vormen.

Dat verzoekster ook steeds geprobeerd heeft om uit haar illegale status te geraken.

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen loerden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou impliciet een bijkomend wettelijk element betekenen, hetgeen absoluut niet het geval is.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het grondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat haar verblijf geregulariseerd dient te worden.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met het geheel van alle aangehaalde elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Art. 9bis. § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekster ten gronde moest behandeld worden.

Verzoekster verblijft al geruime tijd in België! Dat zij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst, zij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekster helemaal niet inziet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoekster aanhaalt in haar verzoekschrift.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt.”

2.2. Waar verzoekende partij de “schending van de beginselen van behoorlijk bestuur” aanvoert, wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welke beginselen van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht en waarom. Het louter aanhalen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur voldoet aan voorgaande niet en het middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog als zou in de eerste bestreden beslissing niet gemotiveerd worden waarom de door haar aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.7. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, zij niet aantoonde dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partij betreft er geen elementen zijn die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen. Hetzelfde geldt voor het betoog van verzoekende partij waar zij zich beperkt tot een herhaling van de door haar aangevoerde argumenten. Door deze argumenten te herhalen laat verzoekende partij na de motieven van de eerste bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen. Het loutere feit immers dat verzoekende partij de subjectieve overtuiging is toegedaan dat de door haar aangehaalde argumenten wel degelijk maken dat zij de aanvraag niet in Armenië kan indienen zonder in concreto in te gaan op de motieven van de eerste bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan die motieven.

2.8. Waar verzoekende partij stelt niet te begrijpen waarom haar langdurig verblijf en haar integratie geen buitengewone omstandigheden vormen wijst de Raad erop dat de verwerende partij dienaangaande als volgt heeft gemotiveerd: *“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2009 in België verblijft, dat zij Nederlands zou spreken, dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat zij vrijwilligerswerk doet in WZC Simeon en Hanna verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Zoals blijkt uit voorgaande motivering heeft de verwerende partij wel degelijk gemotiveerd omtrent de verblijfsduur en integratie van de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen zoals de verblijfsduur, de duur van de asielprocedure en integratie buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu toont de verzoekende partij met haar betoog echter geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de eerste bestreden beslissing correct en geenszins kennelijk onredelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. Ook met een verwijzing naar de duur van haar asielprocedure, waarvan de verwerende partij ook geoordeeld heeft dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die haar verhindert tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, toont zij dit niet aan. Het loutere feit dat zij de subjectieve overtuiging is toegedaan dat dit alles haar wel degelijk verhindert terug te keren naar het herkomstland is uiteraard niet afdoende om de motieven van de eerste bestreden beslissing ter zake te doen wankelen.

Waar verzoekende partij meent dat de verwerende partij een voorwaarde aan de wet toevoegt door de integratie-elementen niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid kan zij evenmin overtuigen. Zoals duidelijk blijkt komt het aan de verwerende partij toe de opgeworpen argumenten waarom men niet kan terugkeren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen op hun merites te beoordelen en na te gaan of deze argumenten effectief blijken te geven van bijzondere moeilijkheden om de aanvraag in het buitenland in te dienen. Verzoekende partij gaat ook voorbij aan de bewoordingen van artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet dat stelt: “*Onverminderd de andere elementen van de aanvraag (..)*” hetgeen net de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij in de beoordeling van de buitengewone omstandigheden benadrukt. Verzoekende partij kan aldus niet overtuigen waar zij stelt dat enkel de opgesomde elementen in artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet aanleiding kunnen geven tot een onontvankelijke beslissing wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden.

2.9. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij aangaande de medische problematiek die volgens haar het indienen van de aanvraag in Armenië verhindert, in haar aanvraag in essentie erop gewezen heeft dat zij door haar medische problematiek behoort tot een risicogroep. Zij wijst erop dat haar medische problematiek nog steeds ernstig is en dit ook nog steeds bevestigd wordt door de medische attesten. Zij benadrukt dat haar zus haar steun en toeverlaat is en dient in te staan voor mantelzorg. Verder lijdt zij aan levercirrose waardoor zij in de toekomst een levertransplantatie nodig zal hebben, dit terwijl de kans daarop in Armenië nihil is.

Aangaande de door de verzoekende partij aangehaalde medische argumenten heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: “*Betrokkene beroept zich op haar medische problematiek als buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan legt zij medische attesten voor, d.d. 04.07.2020 van Dr. Ackerman, d.d. 29.03.2018 van Prof. Dr. Geerts, d.d. 20.03.2018 van Dr. Hulselmans en d.d. 19.06.2020 van Dr. Naegels. Zij legt ook een e-mail voor van Prof. Dr. Geerts d.d. 7.11.2019 omtrent de medische ongeschiktheid om te reizen. Echter, de medische problematiek van betrokkene werd reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Uit het administratief dossier blijkt dat zij drie aanvragen 9ter indiende, namelijk op 18.06.2010 (ongegrond afgesloten op 06.04.2011), op 23.05.2013 (ongegrond afgesloten op 26.03.2014) en op 09.02.2016 (onontvankelijk afgesloten op 03.06.2016). Deze laatste beslissing ging bovendien gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 30.06.2016. De bewering dat de regularisatieaanvraag op grond van art. 9ter in 2010 en 2013 respectievelijk 2 à 3 jaar heeft geduurd, kan bovendien niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar dit niet strookt met de werkelijkheid. De door betrokkene bij de RVV ingediende beroepen tegen de respectievelijke ongegronde beslissingen inzake de aanvragen art. 9ter hadden immers geen schorsende werking.*

Verder legt zij ook een e-mail voor van Prof. Dr. Geerts d.d. 7.11.2019 omtrent de medische ongeschiktheid om te reizen. Echter, we stellen vast dat betrokkene geen recent attest voorlegt waaruit blijkt dat zij niet in staat is om te reizen. Wel vermeldt het medisch attest d.d. 20.03.2018 dat mantelzorg aangewezen is. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zowel haar echtgenoot, haar meerderjarige zoon, haar moeder, haar zus en haar broer nog in Armenië verblijven. Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat deze familieleden niet kunnen instaan voor eventuele mantelzorg. Bovendien dient er ook hier weer opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat mantelzorg nog steeds aangewezen is.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar fysieke integriteit indien zij zou moeten terugkeren naar haar land omwille van haar medische problematiek. Maar zoals hierboven reeds beschreven werd de medische problematiek van betrokkene reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst maar niet weerhouden. Uit de ongegronde beslissing 9ter d.d. 26.03.2014 blijkt dat uit het voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen nieuwe elementen voor (de medische attesten zijn wel recent maar gaan over dezelfde medische problematiek zonder nieuwe elementen) die een andere beoordeling dan die van de dienst 9ter wettigen. De situatie in het land van herkomst werd onderzocht door de bevoegde dienst in het kader van haar aanvragen 9ter. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst verder naar het feit dat er in Armenië geen donorbank beschikbaar zou zijn, wel is er mogelijkheid tot transplantatie van levende donor. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij op korte termijn nood heeft aan een transplantatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen dat zij op korte termijn hieraan nood heeft. Ook legt betrokkene geen bewijzen voor dat het niet mogelijk voor haar zou zijn om beroep te doen op een levende donor. De loutere vermelding dat betrokkene in haar land van herkomst onmogelijk de zorgen/medicatie kan ontvangen die zij mogelijks in de toekomst nodig zou hebben, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

2.10. Zoals de verwerende partij vaststelt in de eerste bestreden beslissing heeft verzoekende partij verschillende medische attesten gevoegd aan haar aanvraag. De verwerende partij stelt evenwel in essentie vast dat de daarin aangehaalde medische problematiek reeds werd beoordeeld in kader van de medische regularisatieaanvragen die de verzoekende partij had ingediend en waaruit gebleken is dat de door verzoekende partij benodigde medische zorgen ook beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in het verzoekschrift niet betwist dat het inderdaad gaat om een medische problematiek die reeds werd aangehaald in eerdere medische regularisatieaanvragen. Haar betoog bevestigt trouwens ook de vaststelling van de verwerende partij nu verzoekende partij zelf stelt: *“Verzoekster kampt al jaren met medische problemen. Zij is hiervoor in behandeling bij een geneesheer.”* Verzoekende partij is wel van oordeel dat – omdat de laatste medische regularisatiebeslissing dateert van 2016 – een verwijzing naar het oordeel in die medische regularisatiebeslissing niet meer relevant is maar verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze haar medische situatie thans een andere beoordeling vergt nu zij nalaat concreet aan te tonen dat er thans sprake is van een andere medische problematiek dan degene die toentertijd reeds beoordeeld werd. Het loutere feit dat zij recente medische attesten heeft voorgelegd, die slechts een bevestiging inhouden van de reeds eerder aangehaalde medische problematiek, doet daaraan geen afbreuk. Verzoekende partij maakt met haar niet op concrete wijze onderbouwd betoog dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze verwezen heeft naar de eerdere beoordelingen aangaande haar medische problematiek.

2.12. Verzoekende partij is het verder oneens met de vaststelling dat: *“Verder legt zij ook een e-mail voor van Prof. Dr. Geerts d.d. 7.11.2019 omtrent de medische ongeschiktheid om te reizen. Echter, we stellen vast dat betrokkene geen recent attest voorlegt waaruit blijkt dat zij niet in staat is om te reizen. Wel vermeldt het medisch attest d.d. 20.03.2018 dat mantelzorg aangewezen is. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zowel haar echtgenoot, haar meerderjarige zoon, haar moeder, haar zus en haar broer nog in Armenië verblijven. Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat deze familieleden niet kunnen instaan voor eventuele mantelzorg. Bovendien dient er ook hier weer opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat mantelzorg nog steeds aangewezen is.”* en betoogt zij dat zij nochtans een bijkomend medisch attest op 6 september 2021 via haar advocaat heeft overgemaakt aan de dienst vreemdelingenzaken maar dat hiermee onterecht geen rekening werd gehouden. Bij het verzoekschrift voegt de verzoekende partij het desbetreffend medisch attest van 25 augustus 2021 waarin de attesterend arts verwijst naar de chronische ziekte toestand van verzoekende partij die een strikte medische opvolging vereist in België met de onmogelijkheid tot reizen. Verder wordt geattesteerd dat verzoekende partij in de toekomst mogelijk een levertransplantatie nodig heeft.

2.13. De Raad stelt aangaande het aangehaalde medisch attest van 25 augustus 2021 vooreerst vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat dit attest daadwerkelijk ontvangen werd door de verwerende partij. De verzoekende partij bewijst ook niet dat zij dit stuk daadwerkelijk heeft overgemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij hier kennis van had of had moeten hebben.

Daarnaast – voor zover toch moet aangenomen worden dat de verwerende partij het medisch attest van 25 augustus 2021 wel degelijk ontvangen heeft, quod non – moet de Raad vaststellen dat dit attest ook al dateert van meer dan vijf maanden voor het treffen van de bestreden beslissing en dit bijgevolg geen afbreuk doet aan de bevindingen van de verwerende partij dat geen recent medisch attest voorligt waaruit de medische onmogelijkheid tot reizen blijkt. Dit alles nog temeer in het licht van de vaststellingen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat het gaat om een andere medische problematiek dan degene die reeds werd beoordeeld in kader van haar medische regularisatieaanvragen en waarbij de arts-adviseur heeft vastgesteld dat verzoekende partij ondanks haar medische situatie toch kan reizen. Nu de attesterende arts niet meer doet dan te verwijzen naar de noodzaak van opvolging van de chronische ziekte toestand van verzoekende partij en daaraan de onmogelijkheid tot reizen verbindt terwijl de arts-adviseur al heeft vastgesteld dat deze opvolging ook voorhanden is in het herkomstland is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de geattesteerde onmogelijkheid tot reizen niet weerhoudt. Nogmaals herhaalt de Raad dat verzoekende partij niet aantoonde dat haar ziekte toestand dusdanig geëvolueerd is dat de bevindingen inzake haar medische regularisatieaanvragen niet langer opgaan. Ook met betrekking tot de attestering dat verzoekende partij mogelijks een levertransplantatie zal moeten ondergaan in de toekomst kan niet anders blijken. Immers heeft de arts-adviseur al geoordeeld dat *“Ook*

nefrologische zorgen (inclusief nierfunctievervangende therapie: hemodialyse, peritoneale dialyse en niertransplantatie) zijn beschikbaar in Armenië, indien dit alsnog noodzakelijk zou blijken.” zodat hieruit nogmaals blijkt dat de verwerende partij niet onterecht verwijst naar de afwijzing van de medische regularisatieaanvragen en verzoekende partij met haar betoog daarnaast evenmin afbreuk doet aan de vaststellingen van de verwerende partij dat: *“Betrokkene verwijst verder naar het feit dat er in Armenië geen donorbank beschikbaar zou zijn, wel is er mogelijkheid tot transplantatie van levende donor. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij op korte termijn nood heeft aan een transplantatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen dat zij op korte termijn hieraan nood heeft. Ook legt betrokkene geen bewijzen door dat het niet mogelijk voor haar zou zijn om beroep te doen op een levende donor. De loutere vermelding dat betrokkene in haar land van herkomst onmogelijk de zorgen/medicatie kan ontvangen die zij mogelijks in de toekomst nodig zou hebben, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* Zoals de verwerende partij dan ook niet kennelijk onredelijk motiveert slaagt verzoekende partij er geenszins in aan te tonen dat haar medische problematiek haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

2.14. Waar verzoekende partij voorts betoogt dat zij geenszins op iemand kan terugvallen in het herkomstland stelt de Raad vast dat de verwerende partij als volgt heeft gemotiveerd: *“Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zowel haar echtgenoot, haar meerderjarige zoon, haar moeder, haar zus en haar broer nog in Armenië verblijven. Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat deze familieleden niet kunnen instaan voor eventuele mantelzorg. Bovendien dient hier ook opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat mantelzorg nog steeds aangewezen is. (...)Vervolgens beweert betrokkene dat zij, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, in armoede terecht zal komen gezien zij daar niet kan terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen. Zij beweert dat haar zoon nog wel in Armenië verblijft maar dat hij inwoont bij familieleden (6 personen op dat adres) en dat het dan ook onmogelijk is om ook betrokkene nog op te vangen, zeker gezien de zoon financieel afhankelijk is van zijn familie. Ter staving hiervan legt betrokkene een document voor van Shengavit Social Assistance Territorial d.d. 06.11.2019. Echter, uit dit document is niet op te maken dat haar familie daadwerkelijk niet over de nodige financiën zou beschikken om betrokkene op te vangen. Wat er ook van zij, het staat betrokkene steeds vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in armoede zou terecht komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”*

De Raad stelt vast dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde attesten blijkt dat zij wel degelijk nog over een familiaal netwerk in Armenië beschikt. Haar familie blijkt bovendien gehuisvest en geniet van een inkomen, zowel via sociale bijstand (zie attest van 6 november 2019) als via tewerkstelling (zie attest van 13 november 2019). In die optiek acht de Raad het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat niet blijkt dat haar familie niet over de nodige financiën zou beschikken om verzoekende partij op te vangen. Daarenboven heeft de verwerende partij er ook niet onterecht op gewezen dat verzoekende partij indien nodig beroep kan doen op IOM. Verzoekende partij weerlegt dit geenszins met haar betoog. Waar zij er nog op wijst dat haar medische problematiek financiële implicaties heeft, gaat zij er weerom aan voorbij dat ook de financiële toegankelijkheid tot de benodigde medische zorgen in het herkomstland reeds beoordeeld werden en dat niet gebleken is dat verzoekende partij geen financiële toegang zou hebben tot de door haar benodigde medische zorgen. Verder heeft, wat betreft de noodzaak tot mantelzorg, de Raad bovendien in zijn arrest van 11 juli 2016 nr. 171 588, vastgesteld dat *“in Armenië (...) ook een NGO werkzaam (is) die mantelzorg verleent aan hulpbehoevenden.”* en verzoekende partij hierop beroep kan doen. Rekening houdende met de beoordeling inzake de medische regularisatieaanvragen en het gegeven dat verzoekende partij niet aantoonde dat haar medische problematiek dusdanig geëvolueerd is dat een andere beoordeling zich opdringt alsook het feit dat verzoekende partij er niet in slaagt afbreuk te doen aan de bevindingen dat zij wel degelijk nog een familiaal netwerk heeft in Armenië waarop zij kan terugvallen alsook het gegeven dat zij beroep kan doen op IOM, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de bevindingen van de verwerende partij dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij niet terug kan naar Armenië omdat zij aldaar op niks of niemand kan terugvallen en in armoede zal terechtkomen. Zij maakt geenszins aannemelijk dat de

verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

2.15. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij enig pertinent gegeven veronachtzaamd heeft. Waar zij nog verwijst naar elementen die volgens haar - zoals zou blijken uit Kruispunt-Migratie.be buitengewone omstandigheden zijn - herhaalt de Raad dat elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op zijn individuele merites wordt beoordeeld en het aan de verwerende partij toekomt te beoordelen of verzoekende partij in haar aanvraag inderdaad blijkt gegeven van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen de aanvraag in Armenië in te dienen, hetgeen blijkens de motieven van de eerste bestreden beslissing niet het geval is en verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in de kennelijke onredelijkheid of feitelijke onjuistheid van deze motieven aan te tonen.

2.16. De Raad wijst er ten slotte nog op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele "methode" of "werkwijze" voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden.

2.17. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.18. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Tweede middel: Schending van artikel 3 EVRM

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Verzoekster is ondertussen meer dan 12 jaar in België.

Er wordt naar aanleiding van de aanvraag, niet onderzocht of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar Armenië.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Het artikel impliceert dat er voorafgaand aan een beslissing, een gedegen onderzoek dient plaats te vinden.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen en heeft geen enkel onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst.

Dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Armenië.

Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoekster! Men heeft zelfs geen kennis van de actuele levensverwachtingen in Armenië.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht.

Verwerende partij heeft een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten waardoor de situatie in het land van herkomst wel degelijk dient onderzocht te worden.

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoekster heeft immers in België een onderkomen. Indien zij dient terug te keren, al dan niet in de getroffen regio, zal verzoekster in de armoede terecht komen gezien zij daar niet kan terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen.

Verzoekster is meer dan 12 jaar niet meer in haar land van herkomst geweest.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Zij heeft schrik dat zij slachtoffer zal worden van onmenselijke of vernederende behandeling indien zij dient terug te keren, zeker aangezien zij nergens terecht kan in haar land van herkomst.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat haar situatie grondig onderzocht dient te worden alvorens men een onontvankelijkheidsbeslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert!

Verzoekster heeft geen netwerk waar zij terecht zou kunnen voor steun en hulp en bovendien is zij meer dan 12 jaar niet meer in haar land van herkomst geweest. Hieruit blijkt reeds een moeilijk te herstellen nadeel bij een eventuele terugkeer!"

2.19. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar argumentatie uit het eerste middel herneemt en dat bij de bespreking van dit middel reeds werd opgemerkt dat zij met haar betoog geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde. Er kan slechts worden benadrukt dat een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat verwerende partij wel degelijk rekening hield met het feit dat verzoekende partij aangaf te vrezen voor een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer. Verwerende partij heeft uiteengezet dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden, en dat verzoekende partij haar beweringen dient te staven met een begin van bewijs. Dit strookt met de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM er moet worden aangetoond dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een persoon, ingevolge een bestreden beslissing, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Verzoekende partij diende haar beweringen dan ook te onderbouwen met een begin van bewijs. Zij diende concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat immers niet om tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verwerende partij heeft, op goede gronden, vastgesteld dat verzoekende partij zich in casu beperkte tot loutere beweringen en dat haar bewering handelt over de algemene toestand in Armenië en zij geen persoonlijke actuele bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn. Zij heeft geduid dat dit niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Verwerende partij heeft ook uiteengezet waarom zij verzoeksters bewering dat zij in haar land van herkomst in armoede zal terechtkomen niet aannemelijk acht. Ook heeft de verwerende partij toegelicht waarom de medische problematiek van verzoekende partij geen terugkeer verhindert en derhalve geen schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. Er moet daarenboven worden aangestipt dat om tot het besluit te kunnen komen dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden er sprake moet zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, par. 52) en er blijkt niet dat dit in casu het geval is. De bewering van verzoekende partij dat haar socio-economische situatie in Armenië niet goed zal zijn, is hoe dan ook onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen besluiten dat zij dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

2.20. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.21. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Derde middel: schending van artikel 8 EVRM - recht op eerbiediging van het privé - en gezinsleven

De terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Zij is in 2009 in België toegekomen.

Zij woont samen met haar zus die aan dezelfde medische problematiek lijdt als verzoekster. Verzoekster valt als gezin, met haar zus, onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Momenteel verblijft haar zus in het ziekenhuis in coma.

Haar zus, Vaduhi, staat in voor de verzorging van verzoekster en vice versa. Verzoekster kan dan ook onmogelijk haar verlaten gelet op het feit dat zij de enige is momenteel die in België verblijft en dan ook de steun op zich kan nemen nu zij in comateuze toestand is.

Gezien verzoekster aan dezelfde aandoening lijdt, staat zij hetzelfde lot te wachten.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar Armenië vormt dit een ernstig moeilijk te herstellen nadeel en dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM). Haar zus verblijft met een Belgische verblijfstitel.

Zij kan dan ook niet terugkeren naar Armenië, gezien zij haar land van herkomst niet meer kan betreden zonder het risico en de vrees voor haar leven.

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat zij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven) aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Dat ook in het dossier van verzoekster een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin! Uit het dossier kan niet afgeleid worden dat dit naar behoren werd uitgevoerd.

In het dossier van verzoekster dient men rekening te houden met:

- Haar langdurig, deels legaal, verblijf
- Haar blijk van integratie
- Het feit dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd
- Legaal verblijf van haar zus
- Medische problemen

Indien verzoekster dient terug te keren naar Armenië, zal dit een schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het geval van verzoekster zijn er wel degelijk hinderpalen aanwezig die bevestigen dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar Armenië.

Bij terugkeer naar Armenië, zou zij dienen terug te keren naar een land dat zij sinds 2010 ontvlucht is. Zij heeft destijds alles en/of iedereen achtergelaten. Haar gezin wordt reeds opgevangen waarvoor verzoekster geen plaats is voorzien. Gelet op de medische problemen is dit ook financieel niet haalbaar voor deze mensen. Zij beschikt er dus niet over een onderkomen, ook niet voor tijdelijk verblijf.

Voor verzoekster is het dan ook niet mogelijk in Armenië een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster zoals gesteld in België wel degelijk een hecht familieleven kan leiden met haai' zus, die momenteel instaat voor de opvang en zorg van verzoekster.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het geval van verzoekster, zijn er wel degelijk hinderpalen aanwezig die bevestigen dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst."

2.22. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden aangegeven dat verzoekende partij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. Er kan dan ook niet worden besloten dat de eerste bestreden beslissing, die geen einde maakt aan enig bestaand recht op verblijf, een inmenging vormt in haar privé- of gezinsleven. Uit artikel 8 van het EVRM kan bovendien geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Uit de eerste bestreden beslissing blijkt daarnaast dat verwerende partij oog heeft gehad voor het door verzoekende partij aangevoerde privé- en familieleven en dat zij een belangenafweging doorvoerde.

De verwerende partij heeft overwogen dat het feit dat haar zus legaal in België verblijft niet maakt dat het voor verzoekende partij zeer moeilijk is om (tijdelijk) terug te keren naar het herkomstland en dat de verplichting terug te keren geen breuk vormt in de familiale relatie met haar zus maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt.

De Raad stelt vast dat in de aanvraag verzoekende partij erop gewezen had dat uit haar medische regularisatieaanvragen bleek dat verzoekende partij haar zus nodig heeft voor haar verzorging omwille van haar medische problematiek. De Raad herhaalt evenwel dat de medische regularisatieaanvragen van verzoekende partij werden afgewezen en gebleken is dat verzoekende partij ook in het herkomstland indien nodig beroep kan doen op mantelzorg. In die optiek is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de familiale band die de verzoekende partij heeft met haar zus niet aanvaardt als reden die een terugkeer naar het herkomstland verhindert. De Raad wijst erop dat een beschermenswaardig familieleven onder artikel 8 van het EVRM tussen volwassen verwanten slechts aanvaard wordt indien er aangetoond wordt dat er bijzondere afhankelijkheidsbanden bestaan tussen deze verwanten. Zoals duidelijk blijkt heeft verzoekende partij dat met de aangehaalde argumenten in haar aanvraag geenszins aangetoond.

Voor het eerst in het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat haar zus zelf afhankelijk is van verzoekende partij voor verzorging. Naast de vaststelling dat dergelijk betoog eerder tegenstrijdig is aan het betoog dat verzoekende partij zelf omwille van haar medische problematiek mantelzorg behoeft zodat niet kan ingezien worden op welke wijze zij ondanks deze nood aan mantelzorg zelf zou kunnen instaan voor haar zus, moet de Raad vaststellen dat verzoekende partij dergelijk argument niet heeft aangehaald in haar aanvraag als reden waarom zij niet terug kan naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt evenwel aan de verzoekende partij toe in de aanvraag, of eventuele latere aanvullingen, duidelijk aan te geven welke elementen haar verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. De verzoekende partij kan het de verwerende partij dan ook niet ten kwade duiden geen rekening te

houden met argumenten die verzoekende partij haar niet heeft kenbaar gemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij doet met haar betoog geenszins afbreuk aan de bevindingen van de verwerende partij dat de familiale relatie die de verzoekende partij heeft met haar zus haar niet verhindert (tijdelijk) terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

De verwerende partij heeft er verder op gewezen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar sociale banden in België zodanig hecht zijn zodat niet dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in haar aanvraag beperkt heeft tot een loutere verwijzing naar het gegeven dat zij reeds geruime tijd geleden naar België kwam en hier een leven uitbouwde. Haar belangen zouden zich volledig in België situeren. Hiermee toont de verzoekende partij echter nog niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. Dit blijkt *in casu* niet. Verzoekende partij is blijkens het administratief dossier pas in 2009 naar België gekomen toen zij reeds 44 jaar oud was. Bovendien is zij nooit toegelaten of gemachtigd tot verblijf. Er blijkt ook niet dat zij gewag kan maken van (sterke) professionele banden met België. Verder blijkt uit de door haar aan de aanvraag voorgelegde stukken dat haar Nederlands taalbegrip als “*matig*” wordt omschreven (zie medisch attest dd. 19 juni 2020). Uit de door haar aangeleverde stukken blijkt voorts evenmin dat zij in België diepgaande sociale banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. De beoordeling door de verwerende partij dat niet blijkt dat verzoekende partij gewag kan maken van persoonlijke, sociale en economische banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM, is in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, geenszins incorrect of kennelijk onredelijk.

Daarenboven wijst de Raad erop dat voor zover de verzoekende partij toch gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven, *quod non*, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. Immers het loutere feit dat verzoekende partij inspanningen zou hebben gedaan om zich te integreren zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij was zich terdege bewust van het feit dat zij illegaal op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt.

Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezins- of privéleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land. (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 103). De Raad merkt op dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 101).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.23. In drie middelen, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“IV. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering waarom haar aanvraag werd geweigerd en dat zij zich zeker niet kan verzoenen met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de beslissing van verwerende partij geheel onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 3 EVRM geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Armenië.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

a) Aanvraag via diplomatieke of consulaire post

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar aanvraag in België verantwoorden.

Bovendien voegde verzoekster de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat haar aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Armenië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, zij heeft in België haar leven opgebouwd.

Zij verblijft hier ondertussen meer dan 12 jaar, heeft hier een veilig onderkomen, heeft hier de juiste medische behandeling en zich volkomen geïntegreerd.

Verzoekster kampt al jaren met medische problemen. Zij is hiervoor in behandeling bij een geneesheer. In Armenië heeft zij geen enkel onderkomen en kan zij bij niemand terecht! Zij heeft getracht om de nodige stukken te bezorgen waaruit dit blijkt. Haar gezin wordt reeds opgevangen door familie. Deze stukken werden reeds gevoegd. Ook werden bij de oorspronkelijke aanvraag de inkomststukken bezorgd waaruit kan afgeleid worden dat het niet mogelijk is om een extra persoon op te nemen, laat staan een persoon met een medische problematiek als deze van verzoekster.

Verzoekster haar verblijf, integratie en medische aandoeningen verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekster bevinden zich immers in België en ze verkeert in de onmogelijkheid om haar aanvraag in Armenië te doen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij in haar beslissing stelt dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden die een aanvraag in België mogelijk maken.

Verwerende partij dient rekening te houden met het geheel van alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! In onderhavig dossier heeft verwerende partij een summiere en algemene motivering opgenomen waarbij geen onderzoek werd gedaan naar de werkelijke situatie van verzoekster! Men heeft geen rekening gehouden met alle elementen in haar dossier.

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard werden door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

“

- Lopende asielprocedure

- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen

- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden”

Dat verzoekster wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak, maar dat hiermee geen rekening werd gehouden.

b) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven, de integratie, langdurig verblijf, medische toestand,... van verzoekster.

Verzoekster heeft een zeer ernstige medische problematiek. Er wordt in de beslissing verwezen naar medische stukken van 2018-2020 en er wordt verzoekster verweten geen recente stukken of recent medisch attest voorgelegd te hebben. Nochtans heeft verzoekster via haar raadsman op 06.09.2021 nog een bijkomend attest van Dr. Geerts overgemaakt aan DVZ. Hiervan wordt geen melding gemaakt in de beslissing. Hieruit blijkt duidelijk dat er wel degelijk een beletsel bestaat tot reizen en verzoekster in België dient te verblijven voor verdere opvolging. Hieruit blijkt andermaal de onzorgvuldigheid waarmee men dit dossier onderzocht of niet onderzocht heeft. In bijlage wordt schrijven en stuk gevoegd.

Tevens verwijst men naar de medische regularisaties die reeds in het verleden zijn opgestart, en dus ook op basis van de toenmalige situatie werden onderzocht. De laatste medische regularisatie dateert immers van 2016. Men kan dus niet stellen dat deze onderzoeken nog actueel zijn en dat deze niet opnieuw dienen plaats te vinden. De medische situatie van verzoekster is een belangrijk element in haar humanitaire regularisatie en dient dan ook in dat opzicht te worden onderzocht. Men kan zich niet louter baseren op de aanvraag die reeds plaatsvond in 2016, temeer daar er recente medische stukken werden gevoegd en de huidige situatie de buitengewone omstandigheid aantonen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoekster verblijft al meerdere jaren in België en heeft al talloze keren getracht haar verblijfssituatie in orde te maken. Thans is zij duurzaam verankerd in onze maatschappij en kan zij gelet op haar toestand ook niet meer terugkeren naar haar land van herkomst.

Zij bevindt zich al die jaren (sedert 2009) ononderbroken op ons grondgebied en heeft hier haar leven opgebouwd. Zij heeft ook ernstige medische aandoeningen die intussen al jaren worden opgevolgd door haar artsen hier. Verzoekster lijdt aan verschillende aandoeningen waaronder een zware leverproblematiek.

Dat er wel degelijk sprake is van een verscheidenheid aan buitengewone omstandigheden die het voor verzoekster mogelijk maken om haar regularisatieaanvraag in België in te dienen. Dat het dan ook onbegrijpelijk is dat men een onontvankelijkheidsbeslissing nam in het dossier van verzoekster.

Men heeft met geen enkel van hogervermelde elementen rekening gehouden bij het nemen van de negatieve beslissing in dit dossier. Ook heeft men niet de minste belangenafweging gemaakt in het dossier van verzoekster en tevens werd het dossier van verzoekster op geen enkele manier adequaat onderzocht en/of rekening gehouden met de actuele situatie en laatste stukken. De beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid!

Dit is onaanvaardbaar en absoluut onredelijk!

c) Schending van het materiële motiveringsbeginsel, alsook de wet op de formele motivering van 29.07.1991

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie, de medische aandoeningen en het geheel van elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de motivering met betrekking tot deze elementen niet pertinent en afdoende is.

Verzoekster haar langdurig verblijf in België staat ontegensprekelijk vast en dit wordt ook bevestigd door verwerende partij die stelt dat verzoekster inderdaad sedert 2009 in België verblijft. Verwerende partij stelt echter dat de elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheid en daarmee zou de kous dan ook af zijn. Volgens hen is dit enkel element dat dient te worden onderzocht bij de beoordeling ten gronde. De motivering om verzoekster haar langdurig verblijf en integratie niet in aanmerking te nemen is niet afdoende gemotiveerd en mist elke feitelijke grondslag.

Een aanvraag op basis van 9bis is nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen! Dit mag men niet vergeten.

Verder meent men ook dat er geen schending is van artikel 3 EVRM. Verzoekster heeft duidelijk aangegeven dat zij niemand meer heeft in Armenië en dat er niemand is om haar op te vangen. Zij kan dus niet terugkeren. Zij heeft dit met stukken aangetoond.

Het behoeft geen betoog dat deze motivering absoluut niet pertinent is, noch draagkrachtig. Men heeft geen enkel onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoekster en bovendien is het absoluut niet onwaarschijnlijk dat zij in haar land van herkomst niemand meer heeft. Haar gezin wordt al opgevangen door andere personen en zij leven reeds met 6 personen samen. Haar familie beschikt niet over de financiële middelen om haar op te vangen, zeker gelet de zware medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt en de financiële gevolgen dat dit met zich meebrengt.

Ook met betrekking tot het feit dat verzoekster terecht zal komen in een situatie van extreme armoede indien zij moet terugkeren naar haar land van herkomst, werd geen rekening gehouden. Het staat nochtans ontegensprekelijk vast dat zij in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen. Bovendien heeft zij ook nood aan medische zorgen en zal zij dit niet kunnen bekostigen in Armenië. Met dit alles werd geen rekening gehouden.

Ook op dit punt werd de beslissing niet afdoende gemotiveerd en werd er geen rekening gehouden met de specifieke elementen in dit dossier!

Verder werd ook haar ernstige medische toestand niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. Verwerende partij stelt dat de medische elementen reeds ten gronde werden onderzocht in vorige procedures van verzoekster. Verzoekster merkt op dat er twee medische attesten uit 2018 werden bijgevoegd bij haar aanvraag en dat deze attesten nog niet ten gronde werden beoordeeld! Deze vormen aldus nieuwe elementen in het dossier van verzoekster. Zoals hierboven reeds vermeld en het bewijs gevoegd in bijlage heeft men ook een conclusie getrokken zonder rekening te houden met het stuk dat in de loop van de procedure werd toegevoegd.

Haar arts heeft duidelijk aangegeven dat verzoekster lijdt aan verschillende medische aandoeningen en dat haar toestand erbarmelijk is. Verwerende partij heeft hier enkel het volgende over gesteld:

“Echter wij stellen vast dat betrokkene geen recent attest voorlegt waaruit blijkt dat zij niet in staat is om te reizen.”

Hoewel men enerzijds stelt op de hoogte te zijn van verzoekster haar situatie (door de beoordelingen ten gronde), stelt men langs de andere kant dat er geen duidelijkheid is over haar toestand. Dit is geen draagkrachtige, noch een pertinente motivering, getuigt eveneens van een onzorgvuldig bestuur bij gebrek aan adequaat onderzoek van het dossier van verzoekster en is bovendien flagrant (cfr. Supra + bijlage).

Haar medische toestand en de attesten die werden gevoegd, tonen wel degelijk aan dat verzoekster nood heeft aan adequate medische zorgen en dat haar gezondheid niet kan worden gegarandeerd bij een eventuele terugkeer naar Armenië. Dat er dan ook geen sprake kan zijn van een afdoende motivering!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Dat verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken.

Verwerende partij dient wel degelijk artikel 3 van het EVRM te onderzoeken. Het is een buitengewone omstandigheid die aanvaard wordt bij een regularisatieaanvraag, dus dit afwimpelen door naast de kwestie een gebrekkige motivering op te stellen, volstaat absoluut niet en is ook onaanvaardbaar voor verzoekster!

Er werd niet met elk element en het geheel van elementen in het dossier van verzoekster rekening gehouden.

De beslissing van verzoekster dient afdoende gemotiveerd te worden en dit op elk punt, doch verwerende partij doet dit niet.

d) Verblijf en integratie

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoekster de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat haar aanvraag ontvankelijk had moeten worden verklaard.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Armenië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, zij heeft in België haar leven opgebouwd, de taal geleerd en krijgt hier tevens de levensnoodzakelijke medische begeleiding voor haar ernstige aandoeningen.

Zij verblijft hier ondertussen meer dan 12 jaar en heeft zich volledig aangepast aan de Belgische normen en waarden. Hiermede dient wel degelijk rekening te worden gehouden. Zij heeft er alles aan gedaan om haar verblijf in België te regulariseren.

Zij heeft niemand in Armenië die haar kan opvangen zoals hierboven reeds meegedeeld en aangetoond, een land waar zij al zeer lange tijd niet meer geweest is. Waar moet zij verblijven zonder enige ondersteuning?! Zij kan ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf, waar zou zij terecht kunnen?! Wat met haar noodzakelijke medische behandeling...

Zij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging dient te worden gemaakt!

Verzoekster haar verblijf, haar integratie en geheel van elementen verantwoordt wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekster bevinden zich immers in België! Verzoekster heeft haar leven hier opgebouwd, heeft hier een veilig onderkomen en in haar land van herkomst daarentegen is er geen sociaal vangnet voorhanden.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Verzoekster kan op geen enkele manier uit de beslissing afleiden waarom haar langdurig verblijf, doorgedreven integratie, medische aandoeeningen en de mogelijke schending van artikel 3 EVRM geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Een aanvraag op basis van artikel 9bis blijft een aanvraag om humanitaire redenen en dit mag men niet uit het oog verliezen.

Dat uiteraard de aangehaalde elementen zowel buitengewone omstandigheden als een reden tot regularisatie kunnen vormen.

Dat verzoekster ook steeds geprobeerd heeft om uit haar illegale status te geraken.

e) De beslissing schendt hoorplicht

Verzoekster werd niet gehoord vooraleer haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in haar belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat haar als een tekortkoming wordt aangerekend.*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoekster ernstig worden aangetast aangezien zij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijst hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RVV 202254). Deze reactie houdt tevens in dat zij op een adequate manier haar standpunt kan duidelijk maken.

Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster, met betrekking tot deze beslissing.

IV.2. Schending van artikel 3 EVRM

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Verzoekster is ondertussen meer dan 12 jaar in België.

Er wordt naar aanleiding van de aanvraag, niet onderzocht of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar Armenië.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden ondernomen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Het artikel impliceert dat er voorafgaand aan een beslissing, een gedegen onderzoek dient plaats te vinden.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen en heeft geen enkel onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst.

Dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Armenië.

Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoekster! Men heeft zelfs geen kennis van de actuele levensverwachtingen in Armenië.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht.

Verwerende partij heeft een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten waardoor de situatie in het land van herkomst wel degelijk dient onderzocht te worden.

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoekster heeft immers in België een onderkomen. Indien zij dient terug te keren, al dan niet in de getroffen regio, zal verzoekster in de armoede terecht komen gezien zij daar niet kan terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen.

Verzoekster is meer dan 12 jaar niet meer in haar land van herkomst geweest.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Zij heeft schrik dat zij slachtoffer zal worden van onmenselijke of vernederende behandeling indien zij dient terug te keren, zeker aangezien zij nergens terecht kan in haar land van herkomst.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat haar situatie grondig onderzocht dient te worden alvorens men een onontvankelijkheidsbeslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert!

Verzoekster heeft geen netwerk waar zij terecht zou kunnen voor steun en hulp en bovendien is zij meer dan 12 jaar niet meer in haar land van herkomst geweest. Hieruit blijkt reeds een moeilijk te herstellen nadeel bij een eventuele terugkeer!

IV.3. schending van artikel 8 EVRM - recht op eerbiediging van het privé - en gezinsleven

De terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Zij is in 2009 in België toegekomen.

Zij woont samen met haar zus die aan dezelfde medische problematiek lijdt als verzoekster. Verzoekster valt als gezin, met haar zus, onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

Haar zus, Vaduhi, staat in voor de verzorging van verzoekster en vice versa. Verzoekster kan dan ook onmogelijk haar verlaten gelet op het feit dat zij de enige is momenteel die in België verblijft en dan ook de steun op zich kan nemen nu zij in comateuze toestand is. Gezien verzoekster aan dezelfde aandoening lijdt, staat zij hetzelfde lot te wachten.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar Armenië vormt dit een ernstig moeilijk te herstellen nadeel en dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM). Haar zus verblijft met een Belgische verblijfstitel.

Zij kan dan ook niet terugkeren naar Armenië, gezien zij haar land van herkomst niet meer kan betreden zonder het risico en de vrees voor haar leven.

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand

zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat zij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven) aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Dal ook in het dossier van verzoekster een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin! Uit het dossier kan niet afgeleid worden dat dit naar behoren werd uitgevoerd.

In het dossier van verzoekster dient men rekening te houden met:

- Haar langdurig, deels legaal, verblijf
- Haar blijk van integratie
- Het feit dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd
- Legaal verblijf van haar zus
- Medische problemen

Indien verzoekster dient terug te keren naar Armenië, zal dit een schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het geval van verzoekster zijn er wel degelijk hinderpalen aanwezig die bevestigen dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar Armenië.

Bij terugkeer naar Armenië, zou zij dienen terug te keren naar een land dat zij sinds 2010 ontvlucht is. Zij heeft destijds alles en/of iedereen achtergelaten. Haar gezin wordt reeds opgevangen waarvoor verzoekster geen plaats is voorzien. Gelet op de medische problemen is dit ook financieel niet haalbaar voor deze mensen. Zij beschikt er dus niet over een onderkomen, ook niet voor tijdelijk verblijf.

Voor verzoekster is het dan ook niet mogelijk in Armenië een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster zoals gesteld in België wel degelijk een hecht familieleven kan leiden met haar zus, die momenteel instaat voor de opvang en zorg van verzoekster.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het geval van verzoekster, zijn er wel degelijk hinderpalen aanwezig die bevestigen dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst.”

2.24. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.25. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel.

2.26. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.27. Het bestreden bevel is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(..)”*

Verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig visum. In beginsel moet de verwerende partij dan een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren.

2.28. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen haar argumenten herhaalt zoals ontwikkeld tegen de eerste bestreden beslissing. Evenwel heeft de verzoekende partij met haar betoog geenszins een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk gemaakt. De Raad verwijst dan ook naar zijn bespreking van de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing die eveneens dienstig geldt voor wat betreft de tweede bestreden beslissing.

2.29. In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden kan zij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij niet gehoord is geweest voor het treffen van het bestreden bevel. Zoals onomstotelijk blijkt heeft zij via haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de verwerende partij kunnen inlichten over alle elementen die zij nuttig achtte en waaruit volgens haar blijkt dat zij niet terug kan naar het herkomstland. De verwerende partij heeft deze aanvraag behandeld alvorens over te gaan tot het treffen van het bestreden bevel. Verzoekende partij kan dan ook geenszins stellen dat zij niet

gehoord is geweest. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij in dergelijk geval nogmaals gehoord had moeten worden.

2.30. De middelen gericht tegen de tweede bestreden beslissing zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond. De Raad verwijst voor zover als nodig nogmaals naar de bespreking van de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER